

ringen paa egen Haand kunde opkræve Tolden med procentvis Forøgelse, hvis Tilvejebringelsen af Balance gjorde det nødvendigt. Det var dette Grundlag, vi alle enedes om i 1906, det er dette Grundlag, som Regeringen siden har holdt sig paa, og jeg har aldrig hørt en Røst hæve sig i den danske Rigsdag for at kræve, at vi skulde forlade dette Grundlag og kaste Millioner ud til vestindiske Foretagender. Først nu, da jeg kommer med et Forslag, som skaber uanede Vilkaar for St. Thomas, uanede Vilkaar for Moderlandet og for Kolonierne i det hele, og som indeholder et storslaaet Tilbud fra private Mænd om at bringe betydelige Ofre og løbe en meget betydelig Risiko for at omforme Forholdene derovre, først nu hører man saadanne Røster: at der skulde Staten være traadt til, der skulde Staten have anvendt, jeg ved ikke hvor mange Millioner, ovre paa St. Thomas. Men jeg fastslaar, at der ikke, før dette Tilbud kom frem, før denne pludselige Offervillighed viste sig, i den danske Rigsdag har lydt nogen Røst i den Retning, og man har dog vel nok vidst, at Panama-Kanalens Aabning forestod, man har dog vel nok vidst, hvad det var for Chancer, der nærmede sig. Men, som sagt, intet i den Retning er fremkommet, saa den Bebrejdelse afviser jeg med stor Bestemtighed.

I øvrigt beklager jeg, at denne Forhandling er et Symptom paa, at aldrig saa snart begynde Tiderne at bedre sig en Smule, aldrig saa snart viser der sig i Horisonten en Mulighed for os til at komme ud af de fortvivlede finansielle Forhold, i hvilke vi nu i nogle Aar have levet, før man hører ikke saa ganske faa Røster, som sige: Nu have vi godt Raad, nu kunne vi saa udmærket faa Raad til et Formaal, der dog ligger os noget fjernere end Ophjælpsningen af vore egne Trafikforhold, end Bygningen af Fiskerihavne og andre Havne her i Danmark, end Ordningen af mange forskellige paatrængende nødvendige Opgaver her i Moderlandet. Endogsaa til en saadan Opgave mener man at have Raad at anvende Millioner paa en Tid, hvor vi ikke have disse Millioner, men skulle gaa til Udlandet for at laane dem, hvis vi overhovedet skulle have dem. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) vil gøre gældende: Bevares vel, selv om vi skulle søge Hundrede Millioner til Laans i Udlandet til vore almindelige Statsfornødenheder, til at tilvejebringe Balance og dække Udgifterne til offentlige Arbejder her i Landet,

er der absolut ikke noget i Vejen, naar vi komme med et nyt Laaneandragende paa op mod en tyve Millioner Kroner, thi det vil Udlandets Finansverden tage mod med Kyshaand, eftersom det er til produktiv Anvendelse. Jeg gad nu vidst, hvad man i nøgterne finansielle Kredse i Udlandet — og jeg kan forsikre de Herrer, at de finansielle Kredse, vi have at forhandle med om Statslaanene, ere særdeles nøgterne, de se paa, hvad der er nede paa den platte Jord, og bryde sig aldeles ikke om, hvad der er oppe i Skyerne — ville sige, om en Stat, der finansielt er stillet, som Danmark er det i Øjeblikket, gav sig til at ofre 10 eller 20 Mill. Kr. paa Havneanlæg paa St. Thomas. Og hvis det ærede Medlem tror, at det vil vække den engelske og den franske Finansverdens Henrykkelse, om den danske Stat vilde give sig til paa St. Thomas ved Hjælp af udenlandske Laan at lave en meget generende Konkurrence med de fransk- og engelsk-vestindiske Øer, tager han i høj Grad fejl.

Der er andre, der ere mere beskedne. De sige, at selv om Staten ikke kunde bygge det hele, saa kunde den dog optræde som Parthaver. Jeg er nu ikke begejstret for, at Staten skulde optræde som saadan; i hvert Fald synes jeg, at hvor Staten skal være med, skal den være med med mindst Halvdelen, saaledes at dens Stemme bliver den afgørende, at der i alt Fald ikke kan besluttes noget uden den, at den ikke skal blive „majoriseret“, som Bismarck i sin Tid sagde. Den Stilling have vi i Privatbanerne, og en ringere Stilling i økonomisk Samarbejde med private synes jeg overhovedet ikke, Staten bør have. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) og andre sige selv, at her kommer man til i ikke ringe Grad at rekrurrere til fremmed Kapital, og det er rigtigt. Det kan ikke nytte, at vi bilde os ind, at vi kunne skaffe alle disse mange Millioner her i Landet, og selv om vi kunde det, vilde jeg ikke ønske det, for vi ere ikke mere kapitalrige, end at Unddragelsen af et saa overordentlig stort Beløb vilde komme til at svie til Foretagender her i Landet, som vi ikke kunde ønske, at det skulde komme til at svie til. Det er meget rigtigt, at man kommer til at rekrurrere til fremmed Kapital, og til at gøre dette ere netop de Mænd, som have sat dette Foretagende i Scene, de rette. Jeg kan altsaa ikke ønske, at Staten skulde komme til at sidde med en mindre Part. Skulde den gaa ind med